

Udskriftsdato: 21. december 2025

KEN nr 10280 af 30/04/2010 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse 99-10 om hjælpemiddel - tilretning - el-scooter

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 3500057-10

Ankestyrelsens principafgørelse 99-10 om hjælpemiddel - tilretning - el-scooter

Resume:

En anmodning fra en borger om udskiftning af styregreb på el-køretøj, bevilget som hjælpemiddel kunne ikke begrunde en udskiftning af el-scooteren og en ny bevilling af en el-scooter som et forbrugsgode.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at borgeren havde behov for et nyt styregreb, men at der ikke var behov for en udskiftning af el-scooteren.

El-scooteren dækkede i øvrigt borgerens behov.

Love:

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 941 af 1. oktober 2009 - § 112, stk. 1, § 113, stk. 1, § 113, stk. 3 og § 113, stk. 4

Bekendtgørelser:

Socialministeriets bekendtgørelse nr. 987 af 6. august 2007 om hjælp til anskaffelse af hjælpemidler og forbrugsgoder efter serviceloven - § 1, § 4, stk. 4 og § 19, stk. 2

Afgørelse:

Afgørelse i sagen om NN's el-scooter

Ankestyrelsen har i møde truffet afgørelse i sag til afklaring af, om skal ske en ny bevilling/vurdering af en el-scooter som et forbrugsgode i lyset af Principafgørelse C-42-08. Der var ansøgt om et andet greb på en el-scooter, som var blevet bevilget som et hjælpemiddel i 2008.

Resultatet er

- NN er berettiget til et andet styregreb på den el-scooter som var bevilget som et hjælpemiddel i 2008.
- A Kommune var ikke berettiget til at foretage udskiftning og ny bevilling med egenbetaling på baggrund af NN's anmodning om et andet styregreb.

Det betyder, at NN ikke skal betale for en ny el-scooter.

Vi ændrer således afgørelsen fra Det Sociale Nævn i Statsforvaltningen V.

Kommunen vil kontakte NN.

På de næste sider kan der læses om begrundelse med videre.

Begrundelsen for afgørelsen

Vi har i NN's tilfælde lagt vægt på, at NN i 2008 blev bevilget en 3-hjulet el-scooter som hjælpemiddel.

Vi har lagt vægt på, at NN har anmodet kommunen om et andet styregreb på el-køretøjet.

Vi har endvidere lagt vægt på, at NN havde behov for et nyt styregreb, men at der ikke var behov for en udskiftning af den bevilgede el-scooter.

Vi har samtidig lagt vægt på, at el-scooteren i øvrigt dækkede NN's behov, og at han var tilfreds med denne.

Der ses heller ikke ændringer i helbredstilstanden, der kunne bevirke, at bevillingen af el-scooteren blev taget op til ny vurdering.

Efter Ankestyrelsens opfattelse kan en anmodning fra borgeren om et andet styregreb på en el-scooter, der tidligere er bevilget som et hjælpemiddel, imidlertid ikke begrunde, at der foretages en revurdering af bevillingen i lyset af C-42-08. Den bevilgede el-scooter må således fortsat anses for et hjælpemiddel.

Vi har herved lagt vægt på, at C-42-08 har virkning for fremtidige tilkendelser, og at en anmodning om udskiftning af et styregreb ikke kan sidestilles med en ny bevilling og en nyvurdering af tilkendelsen.

Oplysninger i sagen

Vi har afgjort sagen på grundlag af:

- De oplysninger, som forelå da nævnet traf afgørelse i sagen
- Nævnets afgørelse af 26. november 2009
- Klagen til Ankestyrelsen af 18. december 2009 og uddybende klage af 27. januar 2010
- Nævnets genvurdering

Kommunen traf den 29. juli 2009 afgørelse om bevilling af tilskud til el-køretøj efter servicelovens § 112, stk. 1 og § 113, stk. 4.

Egenbetalingen udgjorde 10.447,50 kr. inkl. moms.

Som følge af funktionsnedsættelsen, var der brug for et produkt, som var dyrere end standardproduktet. Merudgifterne ville blive afholdt af A Kommune.

Bevillingen ville gøre NN selvhjulpnen og uafhængig af andres hjælp ved færdens udendørs.

El-køretøjet blev bevilget som kompensation for en nedsat gangfunktion. Gangvurderingen den 23. marts 2009 viste, at NN havde nedsat gangfunktion og maksimalt kunne gå 105 meter.

El-køretøjet var beregnet til kørsel i forbindelse med indkøb. NN kunne også anvende køretøjet til ture i nærmiljøet omkring boligen. El-køretøjet kunne også medbringes i S-tog eller kørselsordninger, når NN skulle over længere afstande.

El-køretøjet blev betragtet som forbrugsgoder, da de blev fremstillet og forhandlet bredt med henblik på sædvanligt forbrug hos især den ældre eller mindre mobile del af befolkningen. Forbrugsgoder blev bevilget med egenbetaling, som svarede til 50 % af udgiften til et standardprodukt.

Køretøjet var NN's ejendom, og der blev ikke ydet tilskud til drift eller vedligeholdelse. Der kunne søges tilskud til reparation af el-køretøjet hos Hjælpemiddelafsnittet. Der ville normalt kunne ydes et tilskud på 50 % af udgiften til reparation.

Der kunne ikke bevilges udskiftning af det bevilgede el-køretøj, og NN skulle selv afholde hele udgiften til et nyt el-køretøj. A Kommune kunne dog bevilge merudgiften til et dyrere produkt på samme vilkår som ved nuværende bevilling.

Nævnet tiltrådte den 26. november 2009 kommunens afgørelse.

Nævnet lagde til grund, at NN led af dissemineret sclerose og slidgigt.

NN var i 2008 bevilget en el-scooter som hjælpemiddel i henhold til servicelovens § 112, stk. 1. NN havde nu ansøgt A Kommune om et andet greb på køretøjet.

Kommunen havde i den anledning genoptaget sagen og foretaget en ny vurdering, hvorefter der blev bevilget et nyt el-køretøj med fire-finger greb, men som forbrugsgode med egenbetaling i henhold til servicelovens

§ 113.

Af de lægelige oplysninger fremgik det, at NN's helbredsmæssige forhold havde ændret sig væsentligt siden den forudgående bevilling, og nævnet havde derfor fundet, at kommunen havde været berettiget til at genoptage sagen på grundlag af de ændrede forhold og træffe en ny afgørelse.

Under henvisning til klagen fra NN anførte nævnet, at hjælpemidler i servicelovens forstand omfatter produkter, der er specielt fremstillet med henblik på at afhjælpe funktionsnedsættelse, men forbrugsgoder omfatter produkter, der forhandles bredt med henblik på sædvanligt forbrug hos befolkningen i almindelighed.

Hjælp til anskaffelse af forbrugsgoder ydes normalt med et beløb svarende til 50 % af prisen på et almindeligt standardprodukt af pågældende art, men såfremt forbrugsgodet udelukkende fungerer som et hjælpemiddel, således at det ikke kan benyttes efter sit formål som forbrugsgode, omfatter hjælpen den fulde anskaffelsespris.

Nævnet har videre anført, at Ankestyrelsen har truffet en principafgørelse, hvorefter en el-scooter i dag må betragtes som et forbrugsgode, og nævnet vurderer, at el-scooteren i NN's tilfælde tillige har en forbrugsgodeværdi, idet den yderligere kan bruges som alternativ til de øvrige transportmuligheder.

Nævnet har derfor ikke fundet, at der er tilstrækkelig grund til at ændre kommunens afgørelse.

NN og hjælper har klaget over nævnets afgørelse.

I klagen til Ankestyrelsen er det anført, sagen bør behandles af Ankestyrelsen til præcisering af praksis for, i hvilke situationer 3-hjulede el-scootere skal betragtes som et forbrugsgode med væsentlig egenbetaling.

De forhold som hjælper ønsker, at Ankestyrelsen bør forholde sig til, er tillige forhold, som er omtalt i Nyt fra Ankestyrelsen 2009, nr. 2, som præciserede hvad Ankestyrelsen endnu ikke havde taget stilling til.

- 1) Hvornår skulle der ved behov for reparationer eller tilretninger af allerede bevilget hjælpemiddel, være tale om en nybevilling på den nye principafgørelses grundlag?
- 2) Skulle der ved vurderingen om det rimelige i at kræve nybevilling, tages hensyn til reparationens eller tilretningens omkostningsniveau (i herværende tilfælde en ændring til kr. 770 kr. + moms) kontra en nybevillings omkostningsniveau for både borger og kommunen (ca 25.000 kr. i alt).

3) Hvis det i herværende sag blev vurderet, at der skulle ske en nybevilling og dermed tillige en konkret vurdering af, om der var tale om en forbrugsgodeværdi eller kun som et hjælpemiddel i dette tilfælde, hvordan skulle NN's behov så vurderes, set i relation til C-25-06?

Hjælper har endvidere redegjort for den materielle del af sagen, hvoraf det fremgår, at NN siden 1995 havde haft multipel sclerose, som er en kronisk fremadskridende sygdom, som angriber centralnervesystemet.

NN havde udover også sclerose slidgigt ryggen samt en synsnedsættelse, der gav nedsat læsesyn.

NN havde nedsat kraft i arme og ben, højre side var værst. Herudover led han af hurtig udtrætning.

Da NN flyttede fra B til A Kommune havde han flere hjælpemidler med, bl.a. kørestol, rollator og 2 albuestokke. I 2007 blev NN bevilget et el-køretøj for at kunne komme rundt i nærmiljøet, for at kunne handle ind, lufte hund og passe barnebarn.

I marts måned ansøgte NN om et såkaldt "fire-finger-greb" (et fartregulerings-greb) på sit el-køretøj. Han havde haft en del problemer med krampe og udtrætning i sin højre tommelfinger ved at benytte det eksisterende greb.

.

Konsekvensen har været, at han ikke kunne køre videre, før krampen var aftaget.

Ved telefonisk henvendelse til hjælpemiddelafsnittet blev NN orienteret om, at der var truffet en afgørelse i Ankestyrelsen, som betød, at el-køretøjer fremover skulle vurderes efter servicelovens 113 som omhandlede forbrugsgoder.

NN blev opfordret til på ny at ansøge om et el-køretøj. NN var forundret herover, idet han allerede var i besiddelse af et el-køretøj, et for ham velfungerende køretøj, som blot skulle have udskiftet fartreguleringsgreb.

Af akterne fra A Kommune fremgik det, at afgørelsen fra Ankestyrelsen indebar, at der skulle ske en revurdering af bevilling af el-køretøj. Det fremgår videre, at revurderingen skulle afklare, hvorvidt der var tale om § 113, stk. 3, 4 eller 5. Denne vurdering ses dog ikke at være foretaget.

Det sociale nævn havde i sin afgørelse af 26. november 2009 en anden tilgang til berettigelse af revurdering af bevilling. Nævnet fandt, at kommunen havde været berettiget til at genoptage sagen og træffe ny afgørelse på baggrund af, at de helbredsmæssige forhold havde ændret sig væsentligt siden forudgående bevilling. Der blev henvist til de lægelige udtalelser. Herudover hæftede nævnet sig ved, at el-køretøjet i NN's tilfælde havde en forbrugsgodeværdi, idet "den yderligere kunne bruges som alternativ til de øvrige transportmuligheder".